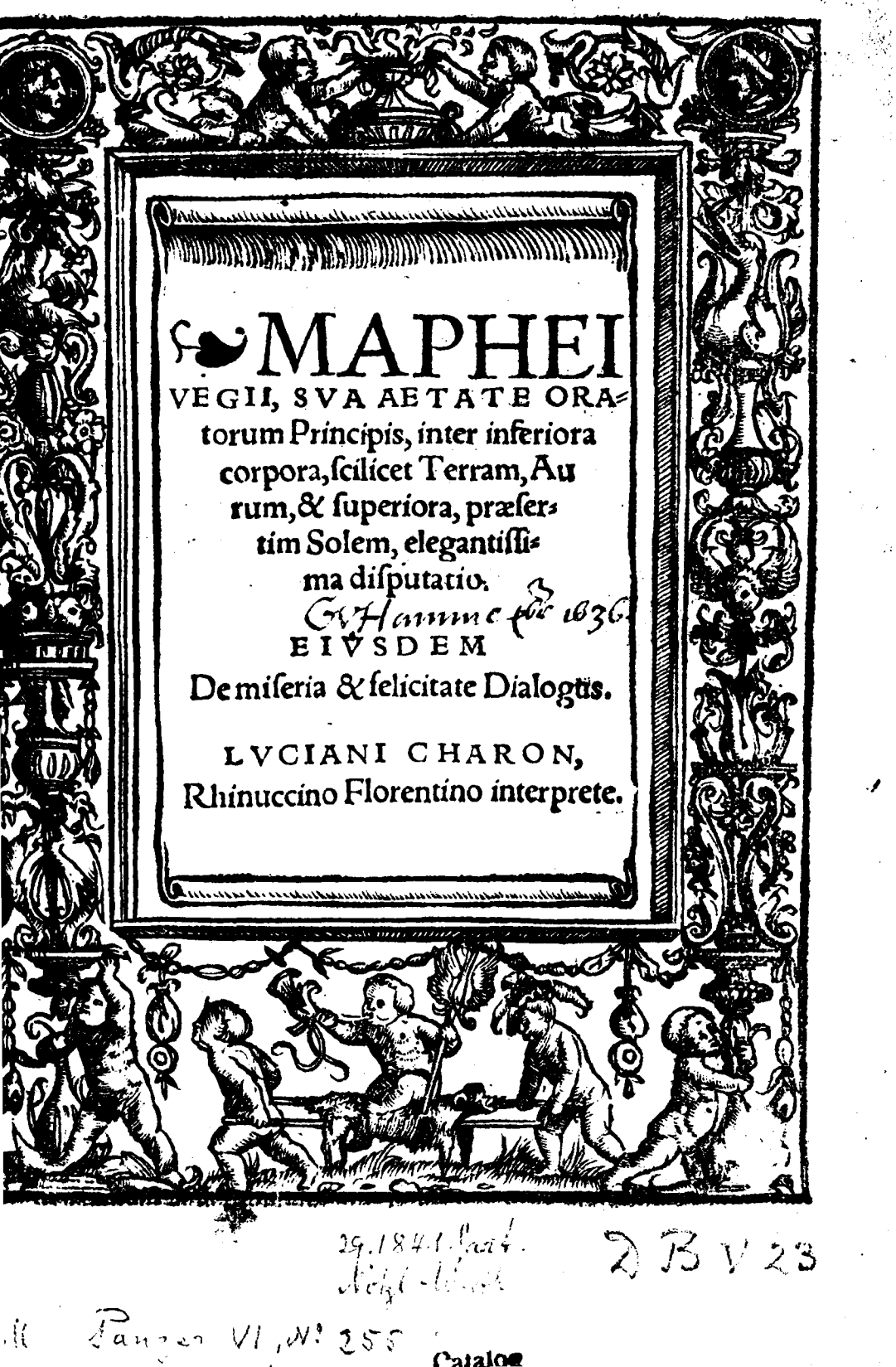

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Bibliothèque électronique suisse

MAPHEI

VEGII, SVA AETATE ORA-
torum Principis, inter inferiora
corpora, scilicet Terram, Au-
rum, & superiora, praeser-
tim Solem, elegantiss-
ma disputatio.

G. Hamme fecit 1636.
EIVSDEM

De miseria & felicitate Dialogus.

LUCIANI CHARON,
Rhinuiccino Florentino interprete.

29.1841. Part.
Nicht-...
Panger VI, N° 255

2 B V 23

Catalogue

Si hunc Maphei Vegij Laudensis, oratoris clarissimi libel-
 lum obujs (quod dicitur) manibus, candide lector, exce-
 peris, identidemq; pensculatius lectitare non fueris dedi-
 gnatus, haud modicū sanè profectus & utilitatis te inde cō-
 secuturum putamus. Quippe qui in hoc scribendi genere
 illum Samosatensem rhetorem non à longe secutus, tam co-
 piosus, tam uariius, tamq; ornatus reperitur, ut non iniuria
 de hoc autore (modo plura id genus opuscula maluisset
 conscribere) dici posse uideatur. Mapheum uel solū & uni-
 cum, si omnes libri latini (quod abominor) periissent, satis su-
 perq; esse sua copia, uarietate, & elegātia (sicuti tota constan-
 ter Græcia de suo Luciano prædicat) ad linguam latinam ex-
 citandum instaurandum, atq; cōsummandum. Licet enim
 ex hac duntaxat declamātiuncula specimē huius uiri, quā-
 tus fuerit in arte dicendi, sumere, ipsumq; totum ex hac mi-
 nima parte, tanquā leonem ex unguibus, & elephantem
 ex denibus æstimare.

Vale.

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Une ou plusieurs pages sont omises
ici volontairement.

IN LVCIANI DIA

LOGVM, QVI INSCRIBITVR CHA-

RON, AD REVERENDVM PA-

TREM, ET DOMINVM, IO-

ANNEM, CARDINALEM

MORINENSEM, RHI-

NVCCINI FLO-

RENTINI

PRAEFA-

TIO.

ERAPHIVS

Vrbinas, uir, utriusq; iuris interpres no-
stri temporis primarius, reuerēdissime pa-
ter, gentiliū libros de optimarū artū stu-
dijs, cum datur ocium, frequētius legere
solet. Is nup cū Luciani philosophi apud

Græcos suo tēpore clarissimi, quendā legeret dialogū, qui
inscribit̃ Charon, latinū, nescio quo interprete, iam diu fa-
ctum, me pro mutua inter nos consuetudine rogauit, ut il-
lum sui gratia emendarē, corrigeremq; quoniā extarent q̃
plurima in eo mēdosa, quæ ad sentētias explicandas, ut plu-
rimū esset opus Sibylla interprete. Ego uero illi uiro in pri-
mis doctissimo, mihiq; amantissimo, morem gerere cupiēs,
dialogū illum cepi, prius græcum, deinde pariter & latinū.
quem ut uidi, minime sum miratus, si parum aut nihil lati-
ne intelligi poterat. quoniā non cōuersus, sed maiori ex par-
te confusus & puerus erat. Græce enim cum distincte atq;
dilucide loquatur, apud nos distorte & conturbate per oīa
ferè procedit. Itaq; n̄s immēsis caloribus denuo è Gracia in
Latū traduxi uerbis Latinis instructū, ut cū iucunditate le-
gi, & sine difficultate possit intelligi. Cum uero huncipsum

I cōscri

cōscriberem, nō de nihilo tua dominatio mihi occurrit, quā non me fugit literatissimorū uirorum esse amantissimā, & q ad bonos mores & ad humanæ uitæ instituta spectant, eos sermones cum summa audivitate & legere & audire solere. Hunc igitur dialogū, quem tuo dedicaui obsequio, uti quā me soles, ea cum benignitate suscipias rogo, quem quidem cum legeris, nimirū & proculdubio letaberis. Sed opus est attentione, quoniā Mercurius iam loquitur cū Charonte.

DIALOGI ARGVMENTVM.

DAEMON ille nōmine Charon, qui (ut poētæ aiūt) per Acheronta flumē animas mortuorū transfert ad inferos, cupiēs res hominū atq; actus cognoscere, exorata à Plutone unius diei uenia, uiuentiū regionē ascendit, atq; in primis cum uidisset quendā ab amico uocatū ad cōnā, seip̄ iturū illi pollicitū, repentino imbricis ictu humi mortuū cecidisse, uehementer adrisit. Ei ridētī Mercurius Iouis iussu, ex negotio missus obuiat, suiq; risus causam rogat, sic inq; ens, Quid rides o Charon?

LVCIANI CHARON,

ALAMANO RHINVCINO FLORENTINO INTERPRETE.

Interloquutores, Mercurius, & Charon. MERCVR.

Vid rides o Charon? & qd apud superos relicta cymba uenisti, qui non sis solitus intueri lucē? **CHA.** Ego quidē o Mercuri, iam diu optaui res hominū actusq; cognoscere, & uidere. qui quum ē uita decedūt, tanto cū dolore mœrēt. nā sine lachrymis atq; mœrore apud nos nauigat nemo. Itaq; à Plutone exorata uenia unius dūtaxat diei, ceu Theſſalus ille adoleſcēs, omiſſo paululū officio nauigādi, hāc lucē aſcēdi. Quā in re hunc tuū occurſum duco mihi cōmodiſſimū, nā cū res humanas probē teneas, eas mihi ut oſtendas uelim. **MER.** Non

Nō est mihi in p̄sentia ociū, iussu em̄ Iouis ad obeunda ne-
 gicia pergo, qui cū sit acutus ad irā, uereor ne si tardus fue-
 ro, me addicēt familiæ uestræ, à cœlorū culmine deiciēs. Et
 ego instar Vulcani, pede altero claudicans, uobis exhibeā ri-
 sum, pocula inferis p̄pinabo. CHA. Nō potes o Mercuri,
 hac tantula in re, tuū mihi denegare obsequiū, cū hospes ac
 cōnauta sis mihi apud inferos. Atq̃ meminisse debes, q̃ nec
 sentinam exhaurire, nec Rhenū trahere te iubeo, q̃q̃ sis hu-
 meros latus, & ualeas lacertis, Sed transra sup̄fedēs, & q̃n-
 q̃ recubans distentus, cum mortuorū quouis tota nauigati-
 one cōfabularis, & ego senex & solus, ut plurimum, ducō
 biremē, Itaq̃ amice te rogo, ut non desis huic improbo de-
 syderio meo, q̃ si me deseris, a cæcis differam nihil. Nā ceu
 illi errant, ac labuntur in tenebris, sic ego lippis oculis lumē
 aspicio, uerum si mihi morem geres, nec diem, nec operā te
 p̄didisse cognosces. MER. Res ista sine plagis ac pugnis, &
 sine malo meo magno, q̃ fieri possit, non uideo. Tu pūcto
 temporis ea putas posse uideri, quæ intueri, longiori opus
 est die, nec id p̄conis uoce facere mihi licet, nisi iussu Iouis.
 Tu præterea si hic inter mortales morā traheres, non trans-
 uectabis in tempore mortuos, Plutonis regno dederis pau-
 perie. Aeacus quoq̃ ægre feret, si intelliget sibi fraudari por-
 toriū, in his tamē difficultatibus maiori meo cum periculo
 geram tibi morem. Verum quid sit opus facto, iamiam ani-
 mum uertamus. CHA. Hæc tu opte p̄spice ingenio o Mer-
 curi, nam quæ sunt supra terrā, cum sim peregrinus, eorum
 nihil noui. MER. Excelsiori quodā loco nobis est opus o
 Charon, unde omnia prospici possint, q̃ si quires ascendere
 cœlum, nullus nobis esset labor, nam ex eo loco quasi è qua-
 dam specula, cuncta intueri liceret. Verū tibi, qui inter ma-
 nes p̄petuo uersaris, cum Iouis regiam ingredi fas non sit,
 res ipsa admonet, ut aliquē eminentiorē locum consydere-
 mus. CHA. Quæ solitus sum dicere uobis o Mercuri, quū
 nauigamus, ea te meminisse decet. Nam quādo uis uentos

rum uela uehemēter impetit, intumescitq; fluctibus unda, uosq; nauigatiōis imperiti, iubetis nunc uela laxari, nūc cōtrahi, aut ea permittere uentis, ego in puppi sedens, ac clauum tenens, non nescius eorum, quæ factō opus sunt, uobis silentium indico. Eodē modo tu o Mercuri, ceu gubernator in huiusmodi re, ea facias quæ potiora putes. Ego uero, ut lex extat apud Lapithas, tacitus sedens, quæ iusseris, parebo. MER. Dicis q̄belle. iam tibi indico silētium, inueniam certe speculam huic rei idoneam. num Caucasus mōs, uel illo celsior Parnasus, aut utroq; eminētior Olympus erit cōmodior? Non de nihilo cū aspicio, memini Olympum. sed opera tua mihi est opus. CHA. Iube, nam quoad ualeo tibi operam præstabo. MER. Extat apud Homerū poētā inter Græcos clarissimū, q̄ duo Eoli filij cū adhuc essent pueri, Ossam à radicibus euellētes, Olympo suo imposuerunt, deinde Pelion sup Ossam, rati p hunc modum posse ascendere cœlum. Sed quia Iouis hostes, dederunt merito pœnas. Nos uero cum nihil aduersus deos agamus, quid obstat, ne montes mōtibus supimponamus, ut de sublimiori quodā loco cūcta intueri possimus? CHA. Poterimus ne o Mercuri, nos duo Peliō eleuare & Ossam? MER. Quid ni o Charon? an cēses nos, q̄ inter deos numeramur, illis adulescētibus esse imbecilliores? CHA. At non uidet̄ credibile q̄ res tanta per nos duos possit effici. MER. Tardus es ingenio o Charon, & poētarū minime peritus. Nam Homerus (ut supra dixi) poēta in primis clarus, duobus uersibus ascensum nobis fecit in cœlum, adeo facile montes montibus supimponit. q̄ si hoc miraris, quid diceres, si Athlanta cognosceres, quem humeris cœlum sustulisse cuncti ferē decantant poētæ. Is ut aliquādo ab eo quiesceret labore, asserunt Herculem, Iouis & Alcmenæ filiū, illi tantæ moli supposuisse caput. CHA. Ita etiā audiui, sed ne uera sint, tu Mercuri, ac poētæ norint, nos nostrū negociū prosequamur. MER. Verissima sunt o Charon, nec sapiētissimos homines

mines ista finxisse putes. Verū ut ais, Ossam prius submo-
 ueamus, ueluti Homerus ipse architectus optimus, nos suo
 carmine monet. Age sursum iam lacertis robustioribus.
 Oh cernis quod facile hanc cōfecimus fabricā? Ascendā igitur,
 - ut uideam an hoc sit satis, uel alium oporteat montem sup-
 poni, humilis nimium rei nostrę hęc eminetia est, nā ab ascē-
 su solis uix Ionia Lydiaque uidetur, ab occasu solum Italia ac
 Sicilia, ab aquilone Hister, ab austro Creta. nec ista liquido
 apparent, quare Oeta nobis est etiā mouendus, & sup oēs
 - Parnasum ipsum poni oportet. CHA. Ita faciamus, sed ui-
 de ne supra modū opus extollentes, simul cū illo humi ruā-
 mus, & acerbū in huiusmodi fabrica p̄ fractis ceruicibus, pe-
 riculū faciamus. MER. Bono sis animo, in tuto cuncta cōsi-
 stent. Transferamus Oetam, nūc supimponamus Olympū.
 - En rursum ascēdo, sciturus qualiter res se habet, cuncta em̄
 undique apparēt, ascende iam Charon. CHA. Da dextram, o
 tantā molem me iubes ascendere? MER. An ignoras quod ni-
 hil magnū sine periculo quis consequi potest? Tene dexte-
 ram, caue ponas in lubrico pedem. O factum bene, iam ascē-
 disti, aduerte, Hic Parnasus biceps est, comprēdamus utrin-
 que uerticem eius, ut queamus cūcta p̄spicere, prospice iam.
 Orbem terre uides? CHA. Video terram satis latam, quam
 ingens quoddā circūlabitur stagnū, cerno montes & flumi-
 na, Cocyto & Phlegetonte maiora, hoīesque pusillos, & eorū
 - domos quasi quoddā nidulos. MER. Vrbes quidē illę sunt,
 quas tu indulos appellas. CHA. Video o Mercuri, frustra
 nostros fuisse conatus, & Parnasum cū Castalio & Oetā pa-
 rum prodesse. Nam non ueni ut mōtes & flumina p̄spice-
 rem, sed intueri cupio hominū actus, & quibus rebus inni-
 - tantur, p̄cipere. quod tibi scire licuit, cum mihi ridenti obul-
 asti, & mei risus interrogasti causam, quā tibi ex nimio risu
 aperire nequiuī. MER. Quānā fuit illa? Cedo. CHA. Ego
 dicam tibi. Cum quidam ab amico uocaretur ad cōnā, seq̄-
 - iturum illi p̄misisset, repente ictu imbricis, qui nescio quo
 I m mouen

mouente,extecto decidit,exanimis humū capite pulsaui.
 hoc cum aspexi,risi uehementer.quia quod p̄miserat,non
 p̄stitit. Verum aliam aggrediamur uiam,ut quæ cupio,ea p̄
 cipere & intueri ualeā. MER. Mane sis,nam te ab huiusmo-
 di cura leuabo,& quæ cupis,ea ut luce clarius intuearis,ui
 carminum efficiam,quibus iterū & sæpius præfatis,eripiā
 nubē,quæ tibi oculos caligat. CHA. Præfare carmē. MER.
 Iam deterſi caliginē ab oculis(ut ait poëta)qui cū cæcus ef-
 ſet, probe nouit deos & homines. CHA. Homerū dicis,is
 nimirum cæcus fuit. q̄ contraxiſti frontem? Noui equidem
 illūipſum,quē dicis Homerū. MER. Tu remo & mari ſemp
 incumbens nouiſti Homerū? CHA. Noli artem nauigandi
 mihi exprobrare,quod te haud quāq̄ decet. Sed q̄ illū p̄be
 noui,hinc ſcire uel maxime poteſt,nam per Acheronta cū
 illum naui tranſueherē,orta tempeſtate,eos uerſus canere
 cœpit,quibus infaſtū nauigandi iter deſcribit. Neptunus
 nubes collegerat,atq̄ tridēte Immiſſo,mīſcet uaſto cū mur
 mure pontum. Et pelagus totum cōmouit ſedibus imis. Et
 cum unda uehementiori turbine concita, puppim repente
 irrueret,illamq̄ penē euerſiſſet,hæc & alia euomit carmina.
 Sed dicas mihi uelim,quis ille qui tanta carne ſuffultus,for
 ma & corporis magnitudine decorus,ſupeminet uertice ce
 teros mortales? MER. Ille eſt Milo Crotonias,cuius de lau
 dibus uniuerſa reboat Græcia,q̄ olympiē p̄ ſtadiū humeris
 ſuis uiuū ſuſtinuerit bouē. CHA. Quāto maiori p̄conio di
 gnus eſt Charon q̄ Milo,q̄ paulopoſt Charōtis cymba im
 poſitus,cum ſe p̄ſtratum,abiectumq̄ uidebit,plorabit,me
 mor palmarum & laudū ſuarum. nunc quia taurū hūme
 ris in ſtadio ſuſtinet,non cenſet ad nos aliquādo ſe eſſe uen
 turum. MER. In tanto corporis robore non cadit cogitatio
 mortis. RHA. Omittamus in p̄ſentia riſum,quem dum na
 uigabimus,Milo nobis abunde præſtabit,quum nedū tau
 rum,ſed culicem ſuſtinere nequibit. At quis ille alter forma
 & ſpecie honeſtus? num quidē Græcus,ceu ex ipſo habitu
 apparet? MER. Cyrus o Charon,ſilius Cambyſis,qui à Moe
 dis

dis in Persas transtulit imperiū, & deuictis Assyrijs, Babylo-
nem redegit in deditiōē suam, & nunc Lidiam tendit, Croe-
so bellum illaturus, ut eius regno potiatur. CHA. Vbi nam
Croesus ille? MER. Illic sige intuitū, uides ne arcē triplici mū-
ro cinctam? CHA. Video. MER. Sardis illa est regni caput.
Item ille est Croesus, qui aureo recubans strato, uerba facit
cum Solone Atheniensīū philosopho? CHA. Quidnam in-
ter se confabulant? MER. Audire nunc cupis. CHA. Quid
ni? MER. Audiamus igitur. CROESVS, Attice hospes, diui-
tias uidisti ac thesauros meos, & quantū argenti, aurique des-
secati, & q̄plures me sequantur opes. cedo, ex cunctis mor-
talibus noscis quempiā, quē in felicitate prae me haberi exis-
tumes? CHA. Quid respondebit Solon? MER. Nihil humi-
le, nihilq̄ abiectum, quod ipse audiendo pcipies. SOLON,
Quos in uita noui, eorum duco esse felicissimos, Cleobin *beat 1° gr*
& Bitonē, sacerdotis agricolae filios, qui matrē curru impo-
sitam, cum iumēta tardarent, iugū collo subeundo Iunonis
phanū usq̄ pduxerūt. CROESVS, Hoc sibi habeāt pacto
priorēs istas felicitatis partes. At cui attribuis secūdas? SO-
LON, Thelo Atheniēsī, qui quoad uixit, recte & pbe uixit, *2°*
& ad postremū pro patria mortem subire nō formidauit.
CROE. Igit nō uideor tibi quoquo pacto dici beatus? SO.
Haud quidem, nam nisi ad finem quis ueniat uitae, nō pos-
test recte dici beatus meo iudicio, quippe in morte rectum *quando*
beatitudinis existit argumentū. CHA. Perpulchre Solō ac no-
stri memor, qui ante ipsam nauigationē nō censet rectum
de hominis felicitate posse dari iudicium. Verū quos Croe-
sus delegat, qui sunt, quidūe insuper secum ferunt? MER.
Aureos lateres Apollini Pythio Croesus oblatū mittit ora-
culi gratia, quo nimirū peribit, nā supra modū aurspices
sequitur & ariolos. CHA. Est ne illud aurū, quod suo splē-
dore mortales (ut audio) faciunt tanti? id nunc primum uide-
di. MER. Illud est o Charon, pro quo indefinenter certatur *beat Th*
inter homines. CHA. Equidem non uideo quid in se conti-
neat boni, nisi hoc solum, q̄ ferētibus graue sit onus. MER.

Bella

Bella, insidiæ, furta, cedes, periurîa, peculatus, sacrilegia, nauigationes, seruitia, pro illo enixe fiunt. CHA. Illud habere uel non parum profecto refert. Nam cum descendunt ad nos, præter obolum, quem pro portorio à singulis colligo, priusquam nauim ingrediantur, afferunt nihil. MER. Pro illo sanè eo infantiunt, quod è terræ uisceribus ceu plumbum effodiunt. CHA. Extremam quandam de mortalibus mihi narras infantiã, qui pro re graui, pallidatq; tot labores ac pericula subeunt. MERCV. At Solon ille, nec aurum querit, & qui quærent, eos aspernatur. CHA. Et ille solus certe sapit, quod paulo post ex ipso Croëso patebit, qui auro fidens, auri gratia peribit, nam simul cum regno in manum Cyri uiuus perueniet, qua uictoria Cyrus elatus, q̃primum & ipse humanæ fragilitatis dabit exemplum, quia per insidias ab hostibus capietur, eiusq; caput utre humano sanguine pleno, per opprobriũ includetur. Sed quis nam est ille, chlamydē purpuratus, & caput diademate cinctus, cui coquus exenterato pisce anulum reddidit? MER. Polycrates, Samiorum tyrannus, qui supra cunctos mortales se putat esse felicem. A qua deceptus opinione, mox & q̃primũ se cognoscet, nam per Menandrum seruum hosti tradetur, cruciq; affigetur. & huiusmodi sanè ludos absq; intercapedine dat Clotho nostra mortalibus. CHA. O generosa Clotho ut truncas, trunca horũ ceruices, & crucifige, ut discant mortales, quo magis extolluntur, eo maiori casu se ruituros. O capita ridicula, & tunc uel maxime, cū eos nisi nudos cymbam ingredi non permisero, sed uestem, tiaram, stratum aureum humi dimittere iussero. MER. Qui mare nauigant, qui bella gerunt, qui iura dicunt, qui agros colunt, qui cum scœnore mutant, qui quoq; mendicant, eos nisi nudos non admittes? CHA. Nudos, immo rerum omnium nudissimos. Nunc sanè uideo uitam mortalium turbinibus uarijs, uarijsq; erroribus plenam esse, ac refertam, eorumq; urbes apium aluearibus similes, in quibus singuli suum habent aculeum, quo
cei

seu uespæ proximum quenq; stimulant, & quæuis feriunt
 humiliorē. Turba uero quæ circa eos uolitat, qui sunt: MER.
 CV. Spes, metus, ægritudo, lætitia, odiū, auaricia, inuidia,
 ac reliqui animorum affectus, quibus non deest ignorātia,
 pariter ac desidia. Spes tamen & metus priores sibi uendi-
 cant. Nam animi affectus nunc eleuando, nunc deprimen-
 do, non secus illudūt hominum genus, ac apud inferos cer-
 nitur Tantalus ab unda illudi. Quod si intuitum acrius fi-
 ges, uidebis Parcas sua cuiq; stamīna trahere, ac tenuissima,
 ceu araneæ fila supra singulos de colo descēdere. CHA. Vi-
 deo probe q̃ tenuia fila plura, longe q̃ perplexa, tum uni,
 tum alijs descendere supra caput. MER. Fatorum lege est il-
 la filorum implicitas, ut unius ortus sit alterius interitus, &
 hic illius, ille huius fiant hæredes, & cui angusta sit seges, is
 locupletis consequatur bona, & alius item alius ueluti fo-
 lia, quæ uento mouentur. Nam alia humi statim decidunt,
 alia sursum uentorum ui eleuantur, & ad terram item deci-
 dunt. Sic homines, qui in sublime tolluntur, cum filum pon-
 dus nequit perficere, ingenti sonitu humi decidunt. Sed
 qui ab humo parum erigitur, cum cadit, sine strepitu cadit,
 eiusq; casus uix ab ipsis auditur uicinis. Quippe omnes pē-
 dent tenuissimo filo. CHA. Ridicula prorsus, & insanix
 plena. MER. Quàmuis merito sint ridicula, iureq; spernen-
 da, uerbis tamen exprimi non posset, quanto studio ista ex-
 quirunt. Quæ dum sequuntur, mors, ut uides, eos inter-
 cipit, cuius ministri, febris, pthisis, laterum dolor, gladij, aco-
 nita, iudices tyranni, & alijs plures morbi, ac cædes continuo
 circumueniunt. Verum cum in hos incidunt casus, tunc fre-
 quens illud emittunt, Heu heu, oī me, hau helas. Quod si ab
 initio considerarent, quàm breui spacio è uita decedunt, hu-
 iusmodi rebus humi relictis, uiuerent prudentius, ac mino-
 ri cum dolore mortē obirent. Sed quia putant ab ijs rebus
 non posse auelli, cū mortis ministri eos uocant, ægerrime fe-
 runt, non secus atq; is qui domum ædificare festinat, deinde
 K morte

affectus

*vera quæ
frangit*

in

procul et a

morte præuentus, illam non plene structam relinquit hæredi potiundam. Alius item gestiens quod sibi natus est filius amicos ad conuiuium uocat, illi patris nomen imponens, qui si sciret eundem in extrema miseria moriturum, nunquam sano iudicio, talinato lætaretur. At spe ducitur, quod in uirum euadet, & uictor ex olympia patheram domum in præmium reportabit. Et cum uicinum funus nati uideat efferre non considerat quod eodem & ipse pendeat filo. Alij de agrorum finibus litigant. Alij peculio uigilant. Alij item alijs inseruiunt negocijs. quorum, ut uides, prius plerosque intercipit mors, quam suorum compotes fiant uotorum. CHA. Hæc omnia cerno, & simul animo uerto quid dulce sit illis in uita, è qua cum decedunt, eatenus indignantur. Quod si quis eos, qui beati esse apparent, acriter inspexerit, reperiet amaritudinis plurimum, dulcedinis uero aut nihil, aut parum illis inesse. Nam metus, odia, iræ, adulationes, insidiæ, ac reliquæ animorum perturbationes, in illis habent imperium. Præterea luctus, morbi, dolores abunde dominantur. Sed ut summam dicam, cui rei mortaliū uitam assimilem, Vidisti in aquis ampullas ex repentinis imbribus generari, inflationes dico, ex quibus spumula quædam generatur. Harum igitur nonnullæ in ipso ortu destruuntur, aliæ paulo durant diutius, aliæ cum maiorem in modum tumuerint, ad postremum & ipsæ disrumpuntur. Nec, ut apparet, alia est mortalium uita. Omnes enim uitali spiritu inspirati, alij citius, alij tardius è uita decedunt, nonnulli simulac esse cœperunt, esse quoque desinunt. Itaque naturæ constitutum est lege, ut unus omnes, quicumque ille sit exitus habeat. MERCUR. Non minus apposita, o Charon, ad hominum uitam usus es similitudine, quam Homerus, qui arborum folijs mortale comparat genus. CHA. Eorum uita cum tam breuis, infirma, ac fragilis sit, cur tam ampullosi de principatu, gloria honore, diuitijs se inuicem iactant, pro hisque litigant, cōtendunt, & acriter decertant: quæ omnia in morte deferunt humi,

mi, & unum duntaxat axem pro portorio ferentes, ad nos ueniunt. Verum cum in excello sumus loco, unde exaudiri possimus, cur non maiori quodam clamore illos admonemus, ut se ab infanijs, & inanibus abstineant laboribus, ac modeste & quieto uiuant animo, mortem præ oculis semper habentes? si tibi uidetur, ego ipse alta uoce clamabo, illisq; dicam. Heu stulti, heu insipientes, quid circa inania, tanta animi inquietudine delyratis, & ad res floccifaciendas tam estis solliciti? Quiescite iam, nec uelinis insanire ulterius. Nam uita hominū breuis est, & ceu umbra celeriter transiit, & quæ in uita sunt, eorum permanet nihil. Atqui nemo moriens, rerum humanarum secum quippiam defert, sed humi dimittit, domos, agros, aurum, & cætera fortunæ bona, quæ de æuo in æuum, uno temporis puncto dominos mutant, ac possessores, & quisq; nudus ad nos proficiscitur. Si tales audient admonitiones, nonne putas illis profuturum, & ad reliquum uitæ tempus eos fore prudentiores? MER. O fortunate Charon, ad hanc rem acuto opus esset cerebro. Nam erroribus & ignorantia arctitis aures habent oclusas, quàm Vlysses pice suis obturauit comitibus, ne audirent syrenum cantiones. Quippe quod apud uos inferos potest Letheus, id apud hos ignorantia facit. Sunt uero pleriq; sed n̄ quidē perpauci, qui picem auribus modo recipiūt, sed ueritati acquiescunt. Hi acutis oculis hæc caduca intuentes, ea, ut ratio dictat, floccifaciunt, ac pro nauci habent. CHA. Hos igitur admonemus. MER. Superuacaneū esset, quæ quisq; tenet, ea illum ipsum admonere. Nam, ut uides, isti hæc caduca rident, ab illisq; se abdicant, de uitæ curriculo solū consulentes. Hanc ob rem uulgo pro insanis habentur. CHA. Egregius sanè est, quisq; tandem ille sit uir. MER. Immo egregiissimus. Sed præter Solonem n̄s temporibus nemo, uel admodum pauci. Verū iam abeamus. CHA. Sed quæso, quis nam ille est, qui bis tincta murice purpurea ueste redimitus, & auro, ingentemq; literatorum gregem secum ta-

K n̄ citus

citus cum murmure uehit. MER. Illum, crede, mortales
 aiunt magni Europæ regis insignem sigilliferum esse, qui gra-
 ue iugum, & suis uiribus impar, rerum regi consulendarum
 omnium frustra proprio conatur submittere collo. CHA.
 Heu miserum illum, qui poenas Acherontis nigri uincere
 cum proprio uiuus infando scelere certat. Sed mihi iam fas
 est illorum conditionem scrutari, quos ueluti umbras silen-
 tes uiuo in lumine cerno, hoc illud properatè age. MER.
 Vbinam cernis? CHAR. Illic ex obliquo fuge intuitum.
 MER. Habeo, curiales sunt, qua pro re longiore opus esset
 sermone quàm dudum. CHA. Quàmobrem? MER. Ea
 propter, quod simulata uirtus maiori indiget diffinitione, quàm
 occultatum scelus. CHA. Nescio hercle quid sibi uult hic
 obscurus sermo. MER. Rem omnem, si libet, seriose audis-
 es, & uitam, & mores eorum cognosces, & qualis illorum
 futurus è uita erit fortunatus exitus. CHA. Aures arrigo.
 MER. Hi ambitiosi, deorum uera religione sprete, primùm
 suis perditæ, deum alijs opibus improbe consumptis, par-
 tam alieno labore gratiam undique sibi uendicant. Altos cæ-
 ca stoliditate continent, medios sacrilegos temeritate asper-
 nantur, & humiles suo admodum studioso fastu deprimunt.
 Et si minimis uix sufficiant, quàm tamen magna impuden-
 ter audet non dolis atque quodam confecto, ueluti uulpecularum
 more humilis conditionis, & munimentis ruinæ immemo-
 res ad publicum ærarium ministrandum, cuius rei contagi-
 osæ inexperti impares conscenderunt. CHA. Quid tum?
 MER. Sile si potes. CHA. Possum equidem. MER. Hi cum
 omnibus uulpinam simulantes amicitiam, mutuo lethali-
 ter æmulantur odio, suis technis & fraudibus incautas sibi
 insidias parant, & proprijs tandem exigentibus culpis curi-
 alium quotidiano more proditoris fores postridie ultro tun-
 dent, & cruentis cerebri faucibus sese semineces deglutien-
 dos dabunt. CHA. Ha ha ha, quàm magnum risum suo casu
 præcipiti nostris Stygijs curiales dabunt. MER. CV. Sic est
 omniū

omnium ipsorum curialium impiorum usus. CHA. Vnum abs te etiam scire uelim, quod cum ostenderis, satisfactum mihi esse accumulate dicam. MER. Quid illud? CHA. Quid nam est illud quod appellant cadauerum apothecas? MER. Apothecas appellant monumenta, tumbas pariter & sepulchra. Quippe aggeres illi, ubi cernis statuas ac pyramides in suburbis structas, sunt mortuorum hospitia, & cadauerum horrea, siue simulacra. CHA. Ad quid illa coronant saxa, eaque unguento liniunt, & ante tumulum pyras struentes, coenas adolent sumptuosas, uinum effundendo ac mellicratum? MER. Mortuorum gratia istis rebus inferuiunt. Sed quid hæc illis prosint non uideo, nisi fortasse putent mortuorum umbras odore uictimæ, ac fumum libare, & de fouea bibere mellicratum. CHA. Illos bibere aut manducare, aut uiuentium officia agere, quorum capita sunt sicca, ac perarida, est extrema dementia putare, cum sepultus à sepulchro differat nihil, & omnes pari gradu apud inferos habeantur. Sanè Pyrrhus & Vlysses, Agamemnon & Therites, Ajax præterea & Achilles, teste cadauere magis sunt aridi, quam in pratis scœnum æstatis tempore medio. MER. Homerus profecto magis tibi notus est quam putaræ. At prospicis quod apud Sigeum apparet, illud est Achillis sepulchrum. è conspectu uero alterum est Aiæ apud Rhetum. CHA. Parua quidem illa sunt, ceterum ex quo coepisti, ostende mihi urbes eas, quas audio longe insignes, Niniuen, Sardinapolim, Babyloniam, Micenas, Cleonas, & ipsum Ilion, Homeri poemate commendatum. Equidem memini toto illius belli decennio animas heroum transuexisse, eo frequens quod sentinam siccare, necdum quiescere non fuit ocium. MER. Niniue omnino perijt, nec eius ulla extant uestigia. Babylon ea est, quam cernis, turribus ornatam, ac ingenti murorum ambitu munitam. Ea quo nã extiterit loco, paulopost etiã ambigef. Ilion iacet igne crematum, de quo probe dici potest. Illæ quondam fuere felices, nunc penitus solo æquatae. Quippe o Charon,

urbes, ceu homines unus & idem exitus habet. CHA. O laudes, & uoce Homeri sacrū Ilion. O bene structe, fabreque factæ Cleonæ. Cæterū quos cerno bellantes, qui nam sunt? aut quid mutuis se uulneribus interimunt? MER. Argiui sunt & Lacedæmonij, qui de agrorū finibus, nunc uiribus decertant. Et quem cernis exanimatum, dux est exercitus Othryades, cuius nomini adscribitur trophæū. CHA. Stulti sunt ultro, citroque pariter stulti. Nam stulti ignorant, quod si uniuerso potiantur Peloponneso, uix unius pedis locum cum ad nos uenient, accipient ab Aeaco. Et alij aliquando aderunt cultores, qui illud trophæum aratro funditus euerrent. MER. Ista sic futura sunt. Sed descendamus iam, ac montibus loco suo repositis, tu quidem ad nauiculam, ego uero ad iussa Iouis exequenda abeamus. Quibus exactis, Apprimum ad te ueniam, & uita functos afferam. CHA. Fecisti probe o Mercuri, sanè pro hoc tuo in me obsequio, tibi sum perpetuo obnoxius. Nam digito ostendisti, ut aiunt, lateres aureos, pugnas, tumbas, pariter & hecatombas, ac reliquos mortalium actus, qui postremo cum ad me deueniāt omnes, ante obitū tū uerbū de Charonte faciunt nullū.

*

CHARONTIS LVCIANICI, ALAMA
NO RHINVCCINO FLOREN
TINO INTERPRETE,
F I N I S.

ANDREAS CRATANDER
AD LECTOREM.

HABES candidè lector, duos nunc dialogos, uariam
mortalium cōditionem perpulchre differentes. Horum prior
Mapheo, alter, per Alamanum Rhinuccinum Florentinū
denuo latinitate donatus, Luciano adscribitur. Quos si ali-
quando, animi refocillandi gratia, attente legeris, magnam
ex ijs nedum iucunditatem, uerum & utilitatem percipies.
Cæterum errata, quæ inter imprimendū me absente accide-
runt, tute emendabis, sunt enim minutula, & cognobilia.
Vale.

BASILEAE, APVD ANDREAM CRA-
TANDRVM ET SERVATIVM
CRVFTANVM. MENSE
VIII BRI, ANNO
M. D. XVIII.